

Hồi 14

Sanh Tử Nhị Lộ

Môn thần kỳ khí công của Ngọc Kỳ chỉ có thể vận xuống đan điền mà thôi, cho nên có thể nói không có cách nào khôi phục được công lực, càng không thể đả thông kinh mạch được. Chàng nếu sử dụng Huyền Thông Tâm Pháp xảo diệu, thì cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng nhất thời chứ không tài nào có thể đẩy được chất độc do loại rượu kỳ độc Bích Ngọc lộ gây ra.

Nhưng quả thật là may mắn đã mỉm cười với chàng, môn khí công Nhị Cực đồng tham mà lão hòa thượng Lạc Thiện đã truyền dạy cho chàng đã đả thông được Nguyên Dương, chỉ thử một lần mà chàng đã thành công.

Nguyên Dương vốn là nguồn xuất phát ra tinh khí thần tam bảo, nếu như có thể đả thông, tức thì đệ tử luyện khí công đã đạt được tới cảnh giới, có thể ngưng tụ trong người lại thần khí mà những người luyện khí công gọi là Thuần Dương Chân Hỏa, hay Tam Muội Chân Hỏa. Hai loại thần khí này vô cùng lợi hại, có thể hóa giải cực độc. Ngọc Kỳ không ngờ mình đã đạt được. thành tựu trong khí công rồi! Vốn là người không đủ đạo hạnh, cho dù khổ luyện mười sáu kiếp đi chăng nữa, cũng chưa chắc có thể đạt được thành công. Chứng tỏ việc đạt được hoa cảnh trong khi luyện tập khí công của Huyền Môn là một việc cực kỳ khó khăn.

Thế mà chàng đã làm được. Hổ khẩu huyết đã toại nguyện cho chàng. Chính nơi tử địa không chút tia hy vọng sống ấy đã giúp chàng đạt được thành công.

Chính Thuần Dương Chân Hỏa hạ xuống huyết Hội Âm, chỉ cần vận sức đẩy mạnh, tức thì mạch này được giải ngay, chất độc lập tức bị phân giải.

Huyết Hội Âm là khởi điểm của ba mạch Nhâm, Đốc, Xung, huyết Hội âm này vừa khai thông, Ngọc Kỳ trong lòng hoan hỉ vô cùng, cơ hồ muốn nhảy lên vì vui sướng.

Nhưng tiếc thay, ngoài cửa đã vang lên tiếng chân đi nhẹ nhàng của ai đó. Thật không may, ngay đang lúc trọng yếu của quá trình vận công này, tên yêu phụ lại đến. Chàng không còn cách nào vận công được nữa, đành phải lập tức khiến chân khí phát tán từ từ, trở lại như lúc bình thường.

Thì ra Như Phương đến, hôm nay ả vẫn trang điểm rất lộng lẫy, xiêm y tha thướt, ôm lấy thân thể mảnh mai, xiêm áo màu xanh ngọc, thắt lưng vàng nhỏ nhắn buộc

chiếc eo thon. Như Phương khẽ khàng núp sau khuôn cửa, quan sát nơi Ngọc Kỳ đang nằm, đoạn từ từ tiến đến gần bên giường của Ngọc Kỳ, ngồi xuống, rồi thở thở nói:

- Dương công tử, sao người không biết quý tính mạng mình. Van xin chàng đừng cố chấp nữa, thay đổi ý kiến đi, trước mắt vẫn còn kịp đấy.

Ngọc Kỳ tức giận nạt lớn:

- Đi ngay! Những lời của người nói thật đáng khinh bỉ.

- Dương công tử! Chàng nên biết đâu là lợi là hại chứ, những việc như vậy, kẻ khác mơ ước cũng không được, mà chàng lại chối từ. Sao chàng quá vô tình vậy. Đối với tiểu thư đây là việc chưa từng xảy ra bao giờ hết. Tiểu thư chưa bao giờ van xin, hay cúi đầu trước bất cứ ai cả, tiểu thư quả thật đã yêu chàng rất chân tình.

Ngọc Kỳ quay mặt vào bên trong, tránh không nhìn Như Phương nói:

- Tiểu thư các người đều yêu thương một cách chân tình các nam nhân trên thiên hạ, có đúng không? Hừ! Câm đi! Các người đừng uống phí công sức nữa.

Như Phương lúc này tiến lại gần hơn, gần như choàng người qua chàng, rồi nói:

- Dương công tử! Chàng quá ngu dại đó, không ngờ trên thế gian lại có kẻ ngu ngốc như chàng, chàng có thể giả như đáp ứng qua lời nói, về sau đó... thì...

- A! Người quả thật không phải người, lúc giả lúc thật, trắng đen bất minh. Người cho ta là kẻ ngu ngốc à! Hừ! Đáp ứng một việc rồi tiếp theo nhiều việc sau nữa! Tiểu thư người là một kẻ xảo quyệt vô cùng, tráo trở hai mặt. Nói cho người biết, ta đã nhìn thấu rõ tâm can các người! Về sau, hừ! Về sau, các người lại dùng chất độc ám toán, khống chế ta. Cút đi! Về bẩm báo với tiểu thư các người, Ngọc Kỳ này đầu đội trời, chân đạp đất, không biết cúi đầu trước bất cứ uy quyền nào cả, về báo với tiểu thư người đừng mơ tưởng nữa.

- Ái chà! Dương công tử! Van xin chàng, trước mắt chàng phải nên kéo dài thời gian đã. Chàng có biết rằng chàng đã khiến cho tiểu thư tức giận, hôm nay tiểu thư ra lệnh sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc xử chàng đó. Dương công tử! Không còn thời gian để suy nghĩ, đắn đo nữa đâu. Đừng ngu dại nữa.

Thần sắc của Như Phương có vẻ run sợ, Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, nhẹ hất ả ra, và nói:

- Về đi! Tâm ý của người ta đã biết! Dương Ngọc Kỳ không phải là loại người hèn nhát đó đâu, chết chóc, hay ủy mị, không đe dọa, mê hoặc được ta đâu. Mau về bẩm lại với tiểu thư người, Ngọc Kỳ này đang chờ giờ phút đó đến, còn hơn chung đụng với ả. Bấy nhiêu thôi! Nói xong chàng nằm nhắm mắt lại.

Tiểu nữ Như Phương bỗng nấc lên một tiếng, khóc nức nở trên vai chàng.

Ngọc Kỳ trong lòng bỗng xao động như một con sóng lớn. Chàng nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Từ thuở nhỏ đã rời xa gia đình, va chạm với đời biết bao lần, lại thêm sự đối đãi kỳ dị của Song Tuyết Kỳ Nhu. Cho nên sinh tử không quan trọng lắm. Trong lòng chàng, ngoài một vài người đã từng tiếp xúc qua, không còn có vương vấn gì khác. Duy có một điều là chàng luôn nghĩ đến sự an toàn của Tây Vi, nếu như lời của tên dâm nữ ấy là thật thì có lẽ Tây Vi đã gặp cảnh đoạn trường còn tàn nhẫn hơn chàng nhiều.

Con người của chàng thật khó hiểu, sự sống an nguy của chính mình thì không màng đến, lại cứ nghĩ đến sự an nguy của người khác, cũng chính vì lẽ đó, mà chàng đã từng mạo hiểm cứu Triệu Tường, Nguyên Chân. Nhưng Tây Vi vạn nhất sa vào cảnh bi thảm, mà chàng lại bất lực nơi đây...

Nghĩ đến đây, bỗng Ngọc Kỳ khẽ thở dài, chàng cảm thấy cay cay trong mắt, nhưng chàng cố nén lại

Như Phương hình như nghe chàng thở dài, bèn nói:

- Dương công tử! Có phải chàng vừa thở dài chẳng?

- Phương cô nương! Đừng quên ta cũng là người bằng xương bằng thịt. Nhưng xin đừng hiểu lầm, ta thở dài chỉ vì bản thân mình mà thôi, cô nương giờ xin lui đi cho.

Như Phương khẽ đứng dậy, mắt rơm rớm, nói:

- Dương công tử! Tiểu nữ rất tôn kính chàng, nhưng tiểu nữ không thể làm gì hơn được, người... người còn tâm nguyện gì muốn nhờ tiểu nữ làm không?

- Đa tạ cô nương, không cần đâu. Không phải các bằng hữu của ta cũng đã bị các người bắt đi rồi sao?

- Tuy là chưa bị bắt, song họ...! Ấy da! Chắc cũng không sống được lâu. Có lẽ còn bi thảm hơn. Có lẽ các cô nương ấy đã đến nơi đây rồi.

- Các cô nương ấy? Người nói là các cô nương ấy, không chỉ có một người à?

- Đúng vậy, những bằng hữu của chàng ở Hồ Trảo sơn đều đã đến đây rồi, chàng cứ bình an mà...

Nói đoạn, nàng ta bỏ chạy ra ngoài.

Ngọc Kỳ lúc ấy nghĩ thầm: "Vị cô nương này cũng còn chút tình người, vẫn còn lương thiện!" Nghĩ đoạn, chàng lại tiếp tục vận công.

- Bỗng từ xa vọng lại một tiếng rú kinh khiếp ghê rợn của một quái thú nào đó.

Đã thông mười hai kinh mạch trên người không phải là một chuyện dễ dàng, và cũng không thể trong ba, năm khắc thì thời có thể làm được việc đó. Vì vậy chàng cố định thần chuyên chú tranh thủ từng giây từng phút vận công.

Không biết đã qua bao lâu, một số kinh mạch trên người của chàng cũng được giải thông. Nhưng ngay lúc quan trọng ấy lại xảy ra biến cố, vậy là chàng đành ngừng vận công lại, thật đáng tiếc.

Cánh cử mở ra, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy bước vào, theo sau là tám tên đại hán đầu che kín bởi chiếc nón màu đen. Sau chiếc áo đen bên ngoài lộ ra cuộn cuộn những bắp thịt, bọn chúng cầm trong tay những dây xích to nặng, kèm cặp các thứ khảo hình cụ, chiếu ra ánh mắt ghê rợn. Trì Khiêm từ từ tiến gần bên giường, từ người ả toát ra một mùi hương thơm ngào ngạt.

Hôm nay, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy xinh đẹp tuyệt trần, trâm cài lược giắt, các vật trang sức lóng lánh tôn thêm vẻ mỹ miều trên khuôn mặt vốn toàn mỹ.

Dáng yếu điệu trong bộ xiêm y tha thướt. Dường như có một làn khói mỏng vấn quanh thân người mảnh mai thon thả của Trì Khiêm. Nhìn ả, người ta có cảm tưởng là Hằng Nga nơi cung Quảng giáng trần, quả là một kiệt tác của hóa công. Ngọc Kỳ thật không tin dáng điệu yêu kiều tha thướt của ả lại là một Trì Khiêm dâm dục, táo tợn trong xe đêm qua.

Trì Khiêm giống như một tiên nữ thanh cao, tuyệt thế mỹ nhân, ả tiến đến trước giường, mỉm cười hết sức duyên dáng, cung cách hết sức lễ độ, khiêm nhường, hé mở đôi môi hồng xinh đẹp, thốt lên bằng chất giọng ngọt ngào êm dịu, thánh thót như chuông:

- Dương công tử! Tối qua ngủ ngon chứ?
- Ngọc Kỳ khế giật mình, song chàng cười nhạt, rồi nói:
- Đa tạ thâm tình của chủ nhân... dâm phụ, có phải giờ phút hành hình đã đến rồi?
- Dương công tử! Chẳng lẽ qua một đêm suy nghĩ mà chàng còn chưa thông suốt sao? Nay thiếp cho chàng suy nghĩ thêm mấy phút nữa đó!
- Ha! Ha! Không cần đâu!
- Cố sao chàng lại tuyệt tình như thế, phụ rẫy một tấm chân tình của thiếp! Quả thật, chàng là người vô tình, không chút tình cảm nào cả.

Trì Khiêm giọng run lên, hai giọt lệ long lanh trên khóe mắt.

Ngọc Kỳ trong lòng rung động, kêu thầm: “Ngọc Kỳ à! Một đời người như ngựa phi qua cửa sổ, người không thể bị mê hoặc mà để tiếng xấu trên võ lâm được. Nghĩ đoạn, chàng trầm giọng quát:

- Yêu phụ! Dương mỗ ta tuyệt tình như vậy đó! Người đừng uống công phí sức nữa.

- Dương công tử! Thiếp biết chàng đang đắn đo, chiến đấu với bản thân mình, thiếp hiểu rõ lòng chàng mà!

Ngọc Kỳ thật sự rung động, quả thật chàng đã xúc động, đắn đo lựa chọn, ngẩng đầu lên nhìn Trì Khiêm.

Song lý trí đã thắng, chàng cười lớn rồi nói:

- Trì cô nương! Người thông minh lắm, nhưng không bao giờ hiểu được ta đâu! Người thất bại rồi.

Nói đoạn chàng đứng dậy nói:

- Bây giờ có lẽ là giờ Ngọ, đã đến lúc hành hình rồi!

Trì Khiêm tuyệt vọng quay đi, vỗ tay ba cái. Tức thì mấy tên đại hán lúc nãy hùng hục chạy vào cúi đầu đợi lệnh.

Trì Khiêm lại tiến gần đến Ngọc Kỳ, nói khẽ:

- Đây là lời khẩn cầu cuối cùng của ta. Trước mắt, chàng là hai con đường: Một con đường cùng ta, ta sẽ trọn đời toàn tâm toàn ý yêu thương hầu hạ chàng, giúp chàng khởi sáng tiền đồ rực rỡ, tốt đỉnh vinh quang. Con đường kia là cái chết. Chàng hãy nhìn đi, bọn vận hắc y kia, chúng là hiện thân của địa ngục đó. Dương công tử! Ta van xin chàng hãy đi cùng ta trên con đường hạnh phúc đang chào đón chàng!

Nói đoạn Trì Khiêm giang tay có vẻ cầu khẩn đón chờ Ngọc Kỳ.

Nhưng Ngọc Kỳ không chút lưỡng lự, chàng tiến đến bọn tám tên hắc y nhân không hề nhìn Trì Khiêm một cái nào, đoạn chìa hai tay ra.

Tên đại hán giương mắt nhìn Trì Khiêm đợi lệnh.

Trì Khiêm tuyệt vọng, biến sắc giận dữ kêu lên:

- Dương Ngọc Kỳ! Người đã thắng! Song ta sẽ cho người một cơ hội nữa!

- Hết rồi!

Đợi một lát nữa sẽ biết, cơ hội này người không thể bỏ qua được đâu. Đoạn ả phất tay ra hiệu, và hét lớn:

- Dẫn đi!

Hai tên đại hán lao đến sau lưng Ngọc Kỳ, mang gông và khóa dây xích sắt vào cổ tay và chân chàng.

Ngọc Kỳ lúc này cũng tìm cách dụng toàn lực đẩy mạnh chân khí nhưng không ngờ hai mạch nhâm đốc vẫn chưa đã thông, nên vừa vận sức đẩy mạnh thì bỗng cảm thấy trời đất chao đảo, toàn thân không còn sức lực.

- Dẫn đi! Theo y kế hoạch mà thi hành!

Hai tên đại hán dạ một tiếng thật lớn, đẩy Ngọc Kỳ đi ra.

Trong con đường hầm, có hai hàng dài các tên đại hán, hai người Như Phương và Như Cúc trang điểm như nhau, với một thần sắc rất khó hiểu, nhìn theo Ngọc Kỳ, khi chàng vừa đi qua mặt, hai người họ khẽ nói:

- Dương công tử! Chúc may mắn.

- Đa tạ nhị vị cô nương.

Chàng cũng đáp tạ lại với giọng nói rất khẩn thiết, không hề giả dối, có lẽ là lần cuối chàng nói với thái độ như vậy.

Chúng dẫn Ngọc Kỳ đi lên phía trên, qua hơn ba lần tam cấp. Trong đường hầm bốc mùi tanh của máu nồng nặc đến độ khó chịu.

Phía sau, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc đã mất dạng, có lẽ họ đã đi bằng con đường khác.

Chúng dẫn chàng đi đến rào chắn bằng sắt lớn, có hai tên đại hán khác ra mở khóa cửa rào chắn.

Ngọc Kỳ hít sâu, đoạn âm thầm kiểm tra kinh mạch của mình. Tám tên đại hán dẫn Ngọc Kỳ bước ra khỏi cửa rào sắt, tiến vào một khoảng không gian như một quảng trường đầy ánh sáng chói lòa.

Đột nhiên bốn bề xung quanh vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy rền vang cả quảng trường.

Nói về Tây Vi và Khương Sĩ Trân, phi ngựa chạy như bay. Cả hai người không nói gì cả, chỉ ra sức vùng roi thúc ngựa phi hết sức, nhắm hướng Chu Tiên trấn mà chạy.

Từ xa xa, đã hiện ra mờ mờ thị trấn Chu Tiên. Bỗng nhiên con ngựa của Khương Sĩ Trân đang cười bỗng ngã quỵ, sức chạy vẫn còn nên cả người lẫn ngựa té lăn trên mặt đất, trong tiếng hí vang của con tuấn mã đã kiệt lực đang lăn tròn.

Công lực của Sĩ Trân không tồi, nên khi té lăn trên đất hơn ba trượng, y vẫn đứng dậy, không hề tỏ ra đau đớn gì, lách sang một bên.

Sau đó, hai người rời bỏ yên ngựa, Sĩ Trân nói:

- Đi thôi! Chúng ta đã sắp đến nơi rồi.

Đoạn hai người thi triển khinh công tuyệt luân, phóng mình như bay chạy tới.

Phía bắc của Chu Tiên trấn có một con sông Giả Lỗ đã bị đóng băng giá lạnh, Sĩ Trân và Tây Vi đi dọc theo con sông Giả Lỗ, đoạn rẽ vào một con đường khác, nhắm phía nam rảo bước nhanh, họ không vào trấn. Đi khoảng ba dặm đường trước mặt xuất hiện một ngôi nhà nhỏ.

Hai người bọn họ còn chưa tiếp cận ngôi nhà thì từ trong sân đã vọng ra tiếng sữa ầm ĩ của ba con chó lớn màu vàng.

Cửa trong nhà mở ra, có một lão nông dân bước ra quát mắng con chó lớn:

- Súc sinh! Quay lại mau!

Ba con chó lớn ngừng sữa, quay mình lại. Sĩ Trân từ xa đã lên tiếng:

- Triều Thúc, lão gia có khỏe không?

Lão nông dân ngạc nhiên hỏi:

- Sĩ Trân à! Ai đến đó? Lão gia khỏe lắm.

Lúc ấy ba người mới dừng lại trước cửa nhà. Sĩ Trân nói gấp:

- Vị công tử này là cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Công, có chuyện khẩn cấp vô cùng, muốn bẩm báo trực tiếp với lão gia.

Nói xong, Sĩ Trân đi vào nội sảnh bên trong.

Ánh mắt của Triều Thúc nãy giờ chưa rời khỏi Tây Vi. Tây Vi định bước lên, thì lão thúc đã giơ tay chặn lại quát:

- Khoan đã! Sao người dám mạo xưng là thiếu công tử, cháu của Đàm Công! Người là ai?

Tây Vi kinh ngạc hỏi:

- Gì? Tại hạ mạo nhận à?

- Hứ! Người là nữ nhi, há qua mắt của lão phu được sao?

Vừa nói, lão Triều Thúc vươn tay điểm ngay huyệt Khúc Trì của Tây Vi.

Tây Vi vận người tránh sang một bên, vội vã kêu lên:

- Khoan! Hãy nghe tiểu nữ nói! Tiểu nữ tên gọi là Đàm Tây Vi, cháu gái của Đàm Công, đại huynh tên gọi là Đàm Triệu Tường, gia huynh đã đi Hồ Quảng, truyền một tin của Dương công tử. Tiểu hóa tử Bành thúc thúc cũng đã đi Giang Nam.

- Tại sao cô nương nói là Dương công tử đã bị người bắt rồi à?

- Đúng vậy! Tiểu nữ và Dương công tử cùng đi với nhau, định đến Khai Phong phủ tìm Tổng Hạo Nhiên lão tiên bối, nhưng chẳng may nơi Thái Bạch lâu đã uống phải hai ly rượu Bích Ngọc lộ, Dương công tử nội lực tiêu tán, nên đã lọt vào tay bọn Thần Kiếm Thư Sinh và năm yêu nữ họ Trì...

- Tại sao cô nương lại thoát thân được?

- Dương công tử trước lúc lâm nguy, đã bảo tiểu nữ trốn đến Khai Phong phủ tìm Thanh Hoa tử tỷ...

Đột nhiên trong nhà lúc ấy xuất hiện một lão ăn mày vận y phục màu sẫm, sắc mặt trắng xanh, có vẻ già khắc khổ lắm, có thể thấy lão già có tâm sự gì lo lắng ghê gớm lắm.

Lão ăn mày ấy chính là Thiên Nhai Phá Ất Tổng Hạo Nhiên danh chấn giang hồ. Lão ăn mày trầm giọng nói:

- Gọi cô nương ấy đến gần đây!

Tây Vi vừa thoáng thấy hình dáng của lão ăn mày, đã nhận ra ngay, nàng lao đến quỳ xuống ngay dưới chân người, vừa khóc vừa nói:

- Tổ bá bá! Vi nhi trong lòng đau như cắt! Dương công tử...

- Äy! Tiểu cô nương, bình tĩnh, ngồi xuống đây, từ từ kể đầu đuôi cho lão phu nghe.

Sau đó, Tây Vi đã đem chuyện từ khi ở Trịnh Châu ra tay cứu Trì Khiêm đến lúc Ngọc Kỳ uống phải chất độc Bích Ngọc lộ ở Thái Bạch lâu, kể tường tận nguyên do đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Tổng lão kêu lên:

- Thái Bạch lâu không phải do Vô Vi bang gây ra, chắc chắn là độc mưu của bọn người ở Hồ Trảo Sơn. Nguy rồi! Dương hiền đệ đã gặp khốn rồi. Sĩ Trân! Mau lên, truyền tin cho các đệ tử tai mắt của chúng ta, mau mau thăm dò tung tích Dương công tử đã bị bắt đem đi nơi đâu. Vi nhi! mau, chúng ta đến Khai Phong.

Sau đó, Tổng lão dẫn Tây Vi vào phòng trong, sai dọn hơn mười người đang ở đó đi lo công việc, đoạn hỏi Tây Vi về tin tức của Ngọc Kỳ.

Tây Vi bèn đem ý định của Ngọc Kỳ và hành tung của Triệu Tường, tiểu hóa tử nói lại thật chi tiết, tường tận hơn.

Nghe xong, Tống lão nói:

- Mấy ngày trước đây, lão phu bị vây khốn, phải mạo hiểm mới thoát nạn được, lão phu cảm thấy không thể xuất diện công nhiên được nữa. Nếu chúng ta quang minh hành sự bạch nhật, địch lại trong bóng tối, người bị thiệt thòi chính là chúng ta. Nên ta quyết định thay đổi sách lược, đã truyền báo cho các bằng hữu tạm thời hoãn kỳ tái xuất. Hay da! Tiếc là muộn một bước, trong nội bộ chúng ta có nội gian, hậu quả là đã có vài bằng hữu vô lâm đã bị hạ độc thủ. TỬ tiên, Ất lão đệ là một trong những người ngộ nạn. Ấy da! Lão phu hối hận vô cùng.

- Tổ bá bá! Nếu như tìm không được Dương công tử...

- Vi nhi! Lão phu sẽ tận lực tranh thủ thời gian. Chuẩn bị đi mau, Vi nhi hiền điệt đi tìm hai chị em Thanh Hoa, lão phu ở Khai Phong đợi tin.

Hai người một già một trẻ sau khi trò chuyện xong, liền chuẩn bị lên đường. Sĩ Trân bên ngoài đã chuẩn bị ngựa. Cả ba bèn lên ngựa, nhắm hướng Khai Phong phủ phi như tên bắn.

Lúc sắp đến gần Khai Phong phủ, trời đã tối, bỗng từ phía xa xa đối diện có một người cưỡi ngựa chạy đến.

Khương Sĩ Trân phi phía sau Tống lão khuất cái lúc sắp đi đến gần người nọ, liền khum tay hú lên hai tiếng, một ngắn một dài. Người cưỡi ngựa nọ bỗng ghìm cương ngựa lại, quay đầu ngựa cho chạy chậm về phía Sĩ Trân, hú lên một tiếng dài, một tiếng ngắn đáp lại.

Sĩ Trân lúc này thấy vậy bèn kêu lên: "Khương Sĩ Trân", đoạn tiến lên thấp giọng nói:

- Hạo Nhiên cũng đến...

Người cưỡi ngựa đối diện định xuống ngựa, thì Tống lão cái nói liền:

- Miễn lễ! Huynh đệ có tin tức gì không?

Người này vòng tay chào, rồi nói:

- Trước lúc đi, Khương huynh có dặn, các huynh đệ đã bủa ra khắp nơi, đi dò la tin tức, đến trưa thì có tin cấp báo về Dương công tử đã bị người đưa đi Tân Trịnh.

- Còn tin gì nữa?

- Đối phương hành tung bí ẩn, thủ hạ rất ít, thân phận của chúng không cách nào dò tìm được. Dương công tử ở Thái Bạch lâu bị bắt, hai tên tiểu bảo ở đó đã biến mất, có lẽ cũng là đồng đảng của chúng.

- Huynh đệ đã cực nhọc quá, xin chú ý hơn nữa. Lão phu giờ đi Khai Phong lo việc, hẹn sáng mai gặp lại ở Tân Trịnh.

Lão khuất cái nói xong, người đó vòng tay thi lễ, Khương Sĩ Trân và người đó lên ngựa đi ngay.

Đến đầu canh hai, ở Long Đình xuất hiện hai bóng người.

Long Đình địa thế khá cao, nó là một tòa kiến trúc đồ sộ, có hơn mấy trăm bậc tam cấp, có hàng lan can bạch ngọc xây lên bởi những người thợ khéo tay, trên đỉnh của năm gian điện đường có chạm trổ hình long phụng rất tinh vi.

Bốn bên đài và các bậc tam cấp đều màu trắng, gặp lúc trời đang đổ tuyết, nếu như vận bạch y, có lẽ sẽ không thể phân biệt được có người trên đài. Quan quân thay phiên túc trực không cho bất cứ ai đến gần.

Hai bóng người đã đến các bậc tam cấp phía dưới, một người trong họ nói:

- Hài nhi, nơi các người hẹn là ở nơi nào?

- Tại một mặt đường hướng về thành phố, trên tam cấp thứ hai, ai đến trước thì dùng kiếm khắc trên lan can bạch ngọc.

- Vậy nên quay sang phía trái, đấy là hướng đông. Đi thôi.

Hai bóng người ấy là Thiên Nhai Phá Ất và Tây Vi.

Vì sợ làm kinh động bọn quan binh, họ quyết định đi vòng qua phía bên trái để đến chỗ hẹn.

Sau khi đến góc Đông Nam, leo lên mấy bậc tam cấp bằng đá thì thấy có mấy bóng người mặt đồ trắng đang sắp hàng trên tam cấp.

Tổng lão cái khề nói:

- Cẩn thận! Có người đã đến trước rồi.

- Có lẽ là Thanh Hoa tử tử đã đến rồi.

Hai người liền thi triển khinh công tiến tới nơi đó, họ cúi khom người nương theo bóng tam cấp tiến tới. Những người áo trắng này là ai mà to gan quá, dám công nhiên đứng trên đài cao của Long Đình, thì ra bọn chúng là hai phe, dường như chúng đang gườm gườm nhau, chắc là có một trận quyết đấu.

Đúng vậy!

Đứng trên thượng phong là hai bóng trắng, một cao một thấp, kiếm giắt sau lưng, khoanh tay đứng thẳng. Người cao là Nguyên Chân, thấp hơn là Thanh Hoa. Họ đã đến từ lúc canh hai, nguyên họ có cuộc hẹn với Tây Vi, đã đợi khá lâu.

Đối diện với họ là sáu người vận đồ trắng, đều là cao thủ.

Sáu tên đều ăn vận giống nhau, áo trắng, vải che mặt màu trắng. Tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây, chưa ai có thể giải thích được.

Lúc ấy Tây Vi và Thiên Nhai Phá Ất cũng đang tiến đến gần, Tây Vi hét lớn:

- Hoa tử tử, dừng để cho chúng thoát!

Tống lão cái dường như đã biết mặt một người trong bọn chúng, lão lao đến rít lên:

- Diệu Chân lão đạo! Chúng ta không phải oan gia thì đã không gặp nhau, một gậy đả cầu bổng của lão ăn mày..... ha!ha!ha!ha!

Trời lúc này tối đen như mực, đang đổ tuyết, gió thổi từng đợt, cuốn hoa tuyết quất vào mặt họ Thanh Hoa lúc này mới nhận ra Tây Vi, còn bóng người kia, nàng nhìn thấy là một lão khuất cái.

Ngay lúc ấy xuất hiện ba bóng người mặt áo xám ở phía dưới, họ dùng chân quan sát.

Đột nhiên bên trên điện ở trên, đèn đuốc bỗng được thấp sáng rực, quan binh trấn giữ đài chạy rầm rập đến, dàn ra thành nhiều hàng, từ trên quan binh giương cung xạ tiễn xuống như mưa.

Trong đám quan binh có tiếng quát lớn:

- Ai cả gan dám đến nơi cấm địa Long Đình quấy rối?

Những người ở trên đài không hề sợ. Họ lắc mình lúi ra xa vận công, đoạn múa tít binh khí để tự vệ. Chỉ có hai tên áo trắng bị thương té nằm dưới những bậc tam cấp phía dưới bị trúng tên rú lên thảm thiết.

Nghe tiếng quan binh thét hỏi, Tống lão cái cơ trí đáp liền:

- Người Vô Vi bang đến đây quấy rối đấy! Các người chớ nhiều lời can dự vào.

Những lời này đã khiến cho quan binh trấn giữ đài nổi giận vô cùng, càng hạ lệnh cho người bắn tên xuống như mưa.

Lúc này, bọn người áo trắng thấy tình thế không ổn, nên cùng nhau hô lớn một tiếng, xoay mình phóng xuống đài.

Bốn người Tây Vi cũng đuổi theo bén gót, thân pháp như điện xẹt.

Ba bóng người áo xám đứng nhìn ở dưới đài cũng quay gót đuổi theo.

Bọn người áo trắng lúc này dừng lại, một tên trong bọn chúng hét lớn:

- Súc sinh! Người quả thật đã đến rồi! Hây! Người đợi đã đến chưa?

Hai chị em Thanh Hoa chạy trước không đáp lại. Trời tối đen như mực, không nhìn rõ được mặt mũi của ai là ai,

Tên lúc nãy lại nói:

- Đêm trước đã để cho người trốn thoát! Hứ! Đêm nay, người không còn có cơ...
Ủa!

Y bất giác phát hiện Nguyên Chân không phải cầm quả trượng mà là giắt kiếm, chắc chắn không phải là lão ăn mày.

Một tên bên cạnh cũng la to lên:

Không phải là lão ăn mày, có lẽ là người mà chúng đang đợi, giết chúng đi!

Có hai tên nghe lệnh lao tới.

Hai chị em Thanh Hoa biết rằng người chúng nói là ăn mày, nhất định là Tống Hạo Nhiên và người đợi kia là Ngọc Kỳ.

Hai người cười nhạt, vươn tay trái ra khoa trảo, tay phải đồng thời vận thần công, tung ra chưởng nhắm đối phương đánh ra.

Hai tên bạch y nhân có vẻ coi thường tỷ đệ Thanh Hoa, chúng thấy chiêu thức của họ đánh ra rất tầm thường, thậm chí không có chưởng phong, chứng tỏ họ chỉ là bọn nhóc con hôi sữa mới xuất giang hồ, nên không đón đỡ mà biến trảo thành chưởng đánh tới.

Chúng đâu ngờ tỷ đệ Thanh Hoa đã sử dụng Vô Cực Thái Cực Hư thần công đánh ra, tuy chiêu thức tầm thường, nhưng tiềm tàng nội lực, lợi hại vô song.

Bùng! Bùng! Nổ ra hai tiếng đình tai, bàn tay hai tên đại hán tét ra, lộ cả xương, máu me đầm đìa, chúng té ngã lăn xuống mấy bậc tam cấp. Những tên áo trắng còn lại thì quay người bỏ chạy

Thanh Hoa lúc ấy thét lên:

- Bọn Vô Vi bang đáng chết kia, mau nạp mạng đi.

Vừa dứt lời, nàng cũng vừa vượt qua bờ thành, thân pháp của nàng siêu phàm, đã bắt kịp tên cuối cùng, nàng hét lớn:

- Chạy đi đâu! Tiếp chiêu!

Đoạn vung kiếm xuất chiêu Trường Hồng Quán Nhật, người kiếp hợp nhất, như bay lao tới. Đối phương không hề biết lợi hại, y thốt lên một tiếng, quay người vung kiếm tung ra chiêu Phản Thân Xạ Hổ lại phản công.

Thanh Hoa khẽ lắc vai, đâm kiếm tấn công tiếp, kiếm ảnh loang loáng, quay vun vút, lợi hại vô cùng.

Bỗng nghe tên đại hán kêu rú lên một tiếng, kiếm của Thanh Hoa đã đâm vào ngực trái của y. Máu tuôn ra xối xả. Chết tức thì.

Lúc ấy Tống lão cái cũng vừa đến, người thứ ba là Nguyên Chân. Nhưng không ngờ đúng lúc ấy đã xảy ra một biến cố.

Vì Tây Vi vốn là người có nội công kém nhất, nên nàng là người đi sau cùng, nên đã bị ba bóng người áo xám đứng dưới đài đuổi kịp.

Nàng còn chưa kịp nhận ra đối phương là bạn hay là địch, nhưng đã để ý đề phòng.

Song nàng không ngờ được một bóng áo xám với thân pháp như điện xẹt tới sau...

(Mất mấy trang)

Lão đạo sĩ dừng tay lại, thu phát trần, trầm giọng hỏi:

- Các hạ là người nào, mà dám cả gan quát nạt trước mặt bản đạo như thế? Thật đáng chết!

Tên áo xám cười ha hả, đoạn nói:

- Im miệng, tại hạ là Thần Kiếm Thư sinh, ngươi là ai?

Vừa nghe xong đám người bạch y nhân thất kinh. Lão Khuất cái càng thất kinh hơn. Lúc ấy, lão đạo sĩ bỗng bật cười khanh khách. Khẽ quát cây phát trần một cái, rồi nói:

- Bản đạo là Thiết Phát Trần Diệu Chân, ngươi là tên hậu sinh văn bối, đã được nghe qua tên bản đạo chưa?

- Ngươi là đệ tử thứ hai của Ất Thanh?

- Chính là bản đạo. Hừ! Ngươi nên hối hận vì đã nhúng tay vào đúng đêm nay đi!

Những lời đối thoại giữa Diệu Chân và Thần Kiềm Thư Sinh khiến cho Tống lão cái, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân khó hiểu vô cùng. Nghe khẩu khí của Thần Kiềm Thư Sinh thì y quả thật không phải là người của bọn Vô Vi bang.

Thần Kiềm Thư Sinh cười lạnh lùng hỏi:

- Lệnh sư của các hạ bấy lâu mạnh khỏe chứ?
- Gia sư bản đạo vẫn khỏe, không cần các hạ hỏi thăm!

Thần Kiềm giọng mỉa mai:

- Y chưa chết à?
- Người mới là người đáng chết!

Lão đạo sĩ vừa nói đã lao tới trước hơn một trượng, tay vung phát trần.

Thần Kiềm Thư Sinh lúc ấy dùng ngón tay vươn ra ba lượt, nơi miệng khẽ lay động, hần nhiên đang sử dụng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện.

Cử động trên của y vì làm trong đêm tối nên không ai nhìn thấy được.

Y đột nhiên cười một cách cuồng dại, nạt lớn:

- Lão đạo, người còn tiến thêm một tấc nữa thôi, tại hạ sẽ hạ sát tên nha đầu này ngay, sau đó sẽ thanh toán với người, không tin thì cứ thử xem.

Những lời y nói ra, sự thực là nói cho Tống lão cái nghe; lão khuất cái là một tay giang hồ lão luyện, dù biết là bị mắc kế nhưng cũng không làm gì được. Lão khuất cái tức giận hét lên một tiếng, quay sang Diệu Chân lão đạo, nạt lớn:

- Lão đạo súc sinh kia, người xéo đi, món nợ giữa chúng ta nhất quyết về sau sẽ thanh toán.

Thiết Phát Trần Diệu Chân ý cũng muốn rút lui, song vì thể diện, lão đạo cũng lạnh lùng nói:

- Lão ăn mày, người quát nạt điều gì? Đêm nay ta muốn...
- Hứ! Người chỉ đáng xách giày cho lão phu thôi! Người có xéo đi không?
- Lão tiên bối, để Thanh Hoa cho y biết lợi hại.

Bất thành linh Diệu Chân đạo sĩ hét lớn:

- Chúng ta sau này ắt sẽ gặp lại.

Chữ "lại" vừa thốt ra, thì y đã phóng mình vọt lên phi thân ra xa hơn mười trượng. Hai tên bạch y nhân vác tử thi của đồng bọn cũng phi thân chạy theo.

Thanh Hoa dùng truyền âm nhập mật nói với lão khuất cái:

- Lão tiền bối! Lão đạo Diêu Chân tại sao lại bỏ đi không ra tay? Vì nếu Thần Kiếm Thư Sinh ra tay hạ thủ Tây Vi, đối với lão Diêu Chân ấy há không phải có lợi hay sao?

Tổng lão cái đáp:

- Chí ít chúng ta cũng biết là Vô Vi bang có liên quan đến bọn người Hồ Trảo sơn. Thần Kiếm Thư Sinh tự mình cũng ngại thế lực của lão đạo Diêu Chân. Nhưng trước mắt đừng lo chuyện ấy. Chúng ta theo sát tên Thần Kiếm Thư Sinh để đòi người lại.

Lão khuất cái lại trầm giọng nói:

- Tên súc sinh kia, tối nay ta e người khó lòng mà thoát thân lắm đó. Buông Vi tiểu cô nương kia ra ngay, lão khuất cái ta sẽ cho người một con đường sống.

Thần Kiếm Thư Sinh thản nhiên gần giọng nói lại:

- Người không cần tính mạng con nha đầu này nữa à?

Lão khất cái nạt lớn:

- Có chết một trăm tên cô nương đó, lão khuất cái ta tuyệt không bao giờ tiếc đâu, ta chỉ cần bắt người làm con tin đổi lấy Kỳ công tử đã bị bắt về là được.

Thanh Hoa nghe đến đây, này thất kinh, la lên:

- Lão tiền bối, Ngọc Kỳ bây giờ ở đâu?

- Đã bị tên súc sinh này ám toán, bắt đi rồi, hiện giờ chưa rõ tông tích ở đâu cả!

Thanh Hoa hét lớn một tiếng, hoa kiếm xông tới.

Thần Kiếm Thư Sinh vẫn chụp lấy Tây Vi, lách sang một bên tránh và nói:

- Tại hạ nếu như bị đả thương mất một sợi lông, thì tên Dương Ngọc Kỳ sẽ chết không có đất chôn!

Thanh Hoa lúc ấy vung kiếm ra suýt chút nữa mũi kiếm đã đâm vào người Tây Vi, vì Thần Kiếm Thư Sinh lúc lách người tránh đã cố ý lấy Tây Vi làm bình phong cho y.

Thanh Hoa nộ khí bừng bừng, nạt lớn:

- Mau thả nàng ra, người so với loài cẩu trệ còn ti tiện hơn vạn lần! Tên súc sinh! Bắn cô nương trong ba chiêu thôi, sẽ bắn người ra thành trăm mảnh.

Thần Kiếm lùi ra sau, rồi nói:

- Thả nó ra thì Dương Ngọc Kỳ cũng không sống sót được. Băm bốn thái gia ra làm trăm mảnh ư? Dương Ngọc Kỳ sẽ chết còn thê thảm hơn.

Đoạn y phát tay ra hiệu, tức thì hai tên áo xám ở hai bên lao lên

Nguyên Chân nãy giờ tức giận, cắn răng chịu đựng, nay thấy đối phương lao lên, chàng múa kiếm vun vút, nhắm hai tên áo xám công tới.

Lão khuất cái cũng tung ra một chuồng đánh tới hai tên áo xám.

- A! A...! Hai tên áo xám rú lên thảm khóc, té nhào trên mặt đất, mặt và ngực máu tươi đỏ lôm, không biết là do kiếm hay là do chuồng lực đánh trúng mà chết.

Thần Kiếm Thư Sinh kinh hãi, tung một chuồng đánh thức Tây Vi, đoạn nói:

- Ha! Ha! Các người thông minh lắm, muốn động thủ hả! Bồn thái gia chờ xem đây. Tính mạng của Ngọc Kỳ với ta như một. Nếu ta mà chết, thì hẳn không sống sót đâu.

Đoạn y dùng tay ấn vào xương tỳ bà của Tây Vi, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng đau đớn vô cùng, toàn thân run rẩy.

Lão khuất cái và Thanh Hoa thất hãi, Nguyên Chân lúc này định búng ra Phi Ngư thích nhắm Thần Kiếm bắn tới cũng vội vàng thu lại.

Thần Kiếm nắm lấy cơ hội nói tiếp:

- Bồn thái gia lấy hai mạng đổi một mạng. Nếu các người muốn Dương Ngọc Kỳ sống sót, thì hãy ngoan ngoãn rút đi ngay. Hừ! Ta đếm ba tiếng để tiễn các người, bằng không chúng ta cùng chết.

Đoạn y thét lớn:

- Một!

Ba người Thanh Hoa trong lòng rung động, khí huyết như đang sôi lên.

Tây Vi lúc này đã tỉnh, nàng hít một hơi sâu, bỗng hét lớn:

- Đừng lo cho ta, giết...

Không đợi nàng nói hết, Thần Kiếm đã dùng tay bịt miệng nàng lại.

- Hai!

Lão khuất cái cười ha hả, nói:

- Tiểu súc sinh, người quả là một nhân vật vô cùng quan trọng. Sống chết của Dương Ngọc Kỳ, ta chưa tận mắt chứng kiến, song lão phu đã trả hết món nợ đạo nghĩa, nay chỉ muốn bắt người để có thịt trao đổi với các anh hùng võ lâm. Hừ! Lão phu hôm nay muốn lột da người quá.!

Nói dứt, lão khất cái gầm lên, vung ngay gậy đá cầu bồng, khí thế như vũ bão.

Thần Kiếm Thư Sinh thấy lão khất cái dáng điệu hăm hăm trong lòng kinh hãi:

Y thối lui ra sau, nói:

- Nếu các người không muốn gây khó khăn thêm cho Ngọc Kỳ, ta sẽ chỉ cho các người một con đường để chọn.

- Lão khất cái ta mà bắt được người, không sợ người không nói đâu!

Thanh Hoa và Nguyên Chân hai bên cùng hợp với lão khất cái vây lấy Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm Thư Sinh kinh hãi. Y thầm rung sợ Thanh Hoa động thủ. Vì y nghĩ con nha đầu này không những cơ trí hơn người mà hạ thủ cũng lợi hại vô cùng, thêm lần trước suýt bị khốn dưới tay y, chắc hẳn nàng căm hận vô cùng, dứt khoát một khi ra tay sẽ rất tàn độc, không thể đùa được.

Y nhắc Tây Vi lên làm bình khí cho mình, đoạn nói:

- Thái gia nếu như bị chết dưới tay các người thì manh mối về Ngọc Kỳ cũng coi như tuyệt vọng thôi, cho dù các người liều mạng cũng vô ích!

Lão khất cái giậm mạnh gậy, rồi nói:

- Dẫn lão phu đi đến chỗ tìm người, bằng không, người sẽ tan xương nát thịt.

Thần Kiếm lộ vẻ vui mừng, nói:

- Theo ta đi.

- Thả ngay vị cô nương kia ra.

- Lão ăn mày! Người có nằm mơ không? Người coi ta là đứa con nít sao? Thả ra! Thả ra để các người xông lên hử? Ta đâu dễ ngây thơ quá vậy!

Lão Khất cái hét:

- Đi!

- Các người phải theo phía sau, cách tiểu gia ba trượng, không được đến gần. Nếu các người không y lời, thì ta sẽ lập tức giết ngay vị cô nương này. Sau đó sẽ thí mạng với các người.

Nói đoạn Thần Kiếm Thư Sinh ôm lấy Tây Vi, phóng đi về phía tây môn.

Lúc này là canh tư, sau khi ra khỏi thành, lão khất cái bồng che miệng hú lên một tiếng dài, bồng từ phía sau vọt tới một bóng người chạy về hướng lão khất cái.

Lão khất cái ghé miệng sát lỗ tai người ấy, căn dặn điều gì đó, sau đó người ấy lại vội vã phóng mình đi.

Không bao lâu sau, từ phía sau, một trận gió cát mịn mù cuộn đến, lẫn trong đám gió cát ấy là mười sáu tay ngựa phi như bay đến, khi gần đến bọn người lão khất cái, thì bỗng một trong số họ lên tiếng:

Hạo Nhiên Công, chúng ta trước hãy bắt tên súc sinh ấy đi.

- Không được, mau phân ra các ngã, triệu tập các bằng hữu, trước mượn ngựa sử dụng đã.

Người dẫn đầu đoàn khoái mã ấy là Huyền Linh lão đạo, Uy Viễn phiêu cực, Thần Chưởng Dương Uy Viễn và Giang Nam lão quái Hạ Điền, cả ba vị này đều là những cao thủ đã thoát nạn trong trận thảm kịch Hồi Long cốc mấy mươi năm trước, võ công tuyệt đỉnh, danh chấn giang hồ.

Ba người khác đổi ngựa đem ngựa đến cho lão khất cái, đoạn mười ba người khoái mã chia thành bốn nhóm, phân nhau phóng đi.

Bây giờ, sáu người cưỡi ngựa gồm ba người lão khất cái và ba vị cao thủ tiền bối chia thành hai nhóm theo sát Thần Kiềm thư sinh.

Thần Kiềm Thư Sinh khi đi đến khu rừng phía trước mặt thì bỗng y hét lên một tiếng dài, thân hình bay tới một bóng trắng từ trong rừng xẹt rạ Đó là một con ngựa bạch dũng thần câu tuyệt luân. Thoắt trong chớp mắt, Thần Kiềm Thư Sinh đã ngồi chắc trên lưng ngựa như một lần tên xé gió vun vút lao đi. Đứng ngoài nhìn tưởng chừng như vó ngựa không hề chạm đất, vút đi như điện, quả thật là thần câu hiếm thấy trên đời.

Thanh Hoa là người cơ trí, ứng biến nhanh nhẹn, ngay khi bóng trắng của bạch mã xẹt tới. Nàng phóng người khẽ phất tay tức thì rợp trời một làn mưa Ngự Phúc châm bay ra vun vút.

Nhưng công lực của Thanh Hoa chỉ có thể phóng ra phi châm xa trong khoảng tám trượng mà thôi. Khi Thần Kiềm vận công phi thân ghì cương bạch mã, lực phóng của y và lực phóng của bạch mã cuộn tới như vũ bão, đã phần nào cản lại lực bay của Ngự Phúc châm.

Chỉ có ba mũi phi châm bay tới trúng vào vai con bạch mã, một mũi bay tới ghim vào sườn trái của Thần Kiềm thư sinh. Con bạch mã bị ba mũi phi tiêu tuy sức chạy vẫn rất nhanh, song so với trước đã giảm rất nhiều, nhờ vậy mà sáu con tuấn mã của bọn người lão khất cái mới đuổi theo kịp phía sau.

Hai bên cố gia roi thúc ngựa phi như lướt trên đường, tạo thành một đám bụi mịt mù phía sau.

Qua một khu rừng lại một khu rừng nữa, phía trước mắt thấy xuất hiện một ngôi làng hoang vắng, lúc này khoảng cách của hai bên khoảng hơn mười trượng, con bạch mã câu chậm chậm bước lại.

Dưới sườn trái của Thần Kiềm máu đã rỉ ra rất đau đớn khó chịu. Lúc gần đến ngôi làng hoang, y bỗng rít lớn một tiếng ghê rợn.

Phía trước ngôi làng có mười tên cười ngựa đang đứng hàng ngang bất động, khi vừa thấy con bạch câu của Thần Kiềm phóng đến, bèn chia thành hai nhóm tránh đường cho con bạch câu chạy qua.

Sau khi con bạch mã chạy qua thì mười tên này liền xông lên cùng một lúc, binh khí tuốt trần sáng loáng múa tít chói mắt.

Lão khất cái hét lớn:

- Dừng để lỡ, giết!

Thanh Hoa và Nguyên Chân nổi giận, họ đầu tiên sử dụng phi tiêu cản địch, lại thêm lão khất cái, bọn mười tên chắc là địch không lại rồi.

Cục trường bấy giờ tiếng người rít thảm khốc, tiếng ngựa hí chấn động cả một vùng, người ngựa ngã nhào, mười tên cười ngựa chặn đường đã ngã gục không còn một tên nào sống sót.

Thần Kiềm Thư Sinh nhờ mấy tên chặn đường lúc nãy, giờ đã chạy ra xa hơn ba mươi trượng, trong ngôi làng hoang lại phi ra năm tên đại hán cười tuấn mã hộ vệ cho gã Thần Kiềm Thư Sinh phi như bay.

Liên tiếp một đoạn đường dài, đã xảy ra mất trận vây chặn nữa, song bọn chúng chỉ uống mạng vô ích.

Hai bên cả người lẫn ngựa đều gần như mệt lả, đến gần đúng Ngọ thì đã đến phủ Đồ cổ trạch, ngay phía sau, lão khất cái, các bằng hữu giang hồ cũng đang sắp đến, cả thảy có hơn ba mươi cao thủ.

Con bạch mã của Thần Kiềm Thư Sinh lúc này mồ hôi vả ra đầy thân, miệng sùi bọt mép, có vẻ không thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Còn sáu con tuấn mã của mấy người lão khất cái đã bị cắt một lần máu, bọn người lão khất cái không tiếc sử dụng thủ đoạn có hơi tàn nhẫn này mới có thể theo kịp Thần Kiềm.

Cuối cùng thì họ cũng tới được bên ngoài dưới chân núi. Còn Thần Kiếm Thư Sinh tay ôm Tây Vi, đã leo lên Phù Đồ trạch từ trước.

Lúc ấy, dưới chân núi, ở hai bên cánh rừng xuất hiện hơn mười tên che mặt, tay cầm binh khí đón đánh sáu người lão khát cái.

Sau khi sáu người lão khát cái giải quyết xong bọn che mặt thì Thần Kiếm Thư Sinh đã biến mất.

Sáu người lão khát cái toàn thân vương đầy máu của đối phương. Họ cứ men theo khe núi leo lên.

Đợi khi họ leo lên được bên trên khe, bỗng nhiên họ không khỏi rùng mình kinh sợ.

Sáu ngọn núi vây lấy thành cổ, mắt nhìn thấy tòa kiến trúc Phù Đồ cổ trạch hình dạng kỳ quái to lớn, đồ sộ khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Nhưng càng khiến người ta kinh hãi hơn nữa là có hơn một trăm tên nam nữ vây lấy tòa nhà.

Trên đài đá của tầng thứ nhất có treo một người thân thể đầy máu và thương tích, chỉ mặc một khố nhỏ. Thanh Hoa vừa nhìn thấy người bị treo ấy, thét lên một tiếng cơ hồ muốn ngất xỉu.

Chiếc cầu mây duy nhất nối liền bờ đất liền với Phù Đồ cổ trạch vẫn dao động không ngừng. Trên đài cao, bên trong cánh cửa lớn có hơn mười tay nỏ kinh người. Loại cung nỏ sử dụng mũi tên dài gần năm thước, có thể bắn xa khoảng một ngàn bộ. Lực bật phi thường có thể bắn ra mũi tên cắm phập vào tường đá dày không hề sai. Mười hai cung nỏ này đang nhắm vào cây cầu mây dao động kia. Cho dù là mình đồng da sắt, có lẽ cũng khó mà chịu nổi mũi tên của chúng.

Hai bên tả và hữu của cây cầu mây có sáu tên đại hán vai vác quỷ đầu đao để trấn sáng loáng, chỉ cần búa một nhát, tức thì có thể chặt đứt cây cầu mây nói trên, chúng đứng đấy báo động chờ động tĩnh.

Lão khát cái đang đứng bên này cầu, bỗng hét lên, lao người ra phía trước dẫn đầu định nhắm hướng cầu mây phóng tới.

Chúu một tiếng chói tai, một mũi tên xé gió bay đến vách núi ở hai đầu cầu cắm phập vào bờ đá hơn một thước, tóe cả tia lửa. Tiếp theo là một trận mưa tên xé gió bay tới, tiếng tên bay như tiếng sấm xé màng nhĩ, có thể thấy uy lực của những cung nỏ ở đây lợi hại như thế nào.

Nhìn thấy tình hình nguy hiểm như vậy, lão khất cái trong lòng rung động, hào khí phần nào giảm bớt. Nếu bọn người họ mạo hiểm xông lên cầu mây, nếu không bị tên bắn xuyên người thì cũng tan xương nát thịt dưới khe cầu vì chiếc cầu mây bị đối phương chặt đứt. Có lẽ người đã không cứu được lại mất mạng vô ích.

Lão khất cái do dự một chút, thì ngay lúc đó, Thanh Hoa đã vượt qua lão xông tới trước.

Lão khất cái thất kinh, vươn tay nắm chặt lấy khuỷu tay của nàng, hét:

- Đi không được đâu, quay lại thôi.

Thanh Hoa nước mắt căm hận ràn rụa, nàng cố sức vùng vẫy, hét:

- Lão tiền bối! Người không đi, để tiểu nữ đi, để tiểu...

Lão khất cái nghiêng răng kéo mạnh Thanh Hoa về phía sau. Công lực của lão khất cái thâm hậu hơn nhiều so với Thanh Hoa, nàng không cách nào chống cự được, đoạn nghe lão quát:

- Cầu mây mà bị chặt tứ thì tan xương, người không những không được cứu mà còn mất thêm một mạng.

Lão tiền bối, người không đi, ta đi, vậy buông ra.

Bất thành linh Nguyên Chân bỗng cười lên ròn rợn, nhảy về phía cầu.

Huyền Linh đạo trưởng vươn tay ngăn lại, trầm giọng quát:

- Tiểu huynh đệ, đừng làm chuyện đại dột như vậy.

Nguyên Chân vùng kiễ nhể vào khuỷu tay Huyền Linh định đâm tới khiến Huyền Linh đạo trưởng đành phải rút tay về. Lúc ấy, Nguyên Chân nói lớn:

- Đại ca khi ở Hồ Trảo sơn, đã liều mạng cứu Nguyên Chân ta đây, rõ ràng biết tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng người không hề tham sanh úy tử, coi chết nhẹ như lông hồng. Chư vị có thể không cần phải mạo hiểm nhưng Nguyên Chân ta không thể đứng nhìn đại ca táng mạng. Triệu Nguyên Chân nay xông vào trước, xin đừng ngăn tại hạ...

Chàng cười ha hả một tràng dài, tức thì thân hình đã xa hơn ba trượng.

Ngay lập tức, ba đạo quang như điện xẹt bắn tới, tiếng tên bắn xé gió như sấm dậy, suýt chút nữa đã lấy mạng của chàng thiếu niên. Hai tay của Nguyên Chân lúc ấy đã nắm chặt lấy sợi dây mây treo lơ lửng dưới cầu.

Sáu tên đại hán phía đối diện thấy vậy, một tên trong bọn chúng vội giơ đao lên bổ xuống, chặt đứt liền hai sợi dây mây chủ yếu của chiếc cầu.

Chiếc cầu mây dao động lắc lư, phát ra những tiếng răng rắc chói tai.

Lúc ấy Huyền Linh đạo trưởng và Giang Nam lão quái vội nhảy tới nắm chặt lấy hai sợi dây mây chủ kéo lại, không để cho nó lắc lư.

Thanh Hoa lúc ấy lợi dụng ba mũi tên xé gió bắn tới mọi người có hơi nao động, nàng vùng ra khỏi lão khát cái, phóng ra xa hơn năm trượng, lao mình nắm lấy hai sợi dây mây chủ còn lại của cầu.

Một tên đại hán đối diện bên kia cũng giơ đao chặt đứt luôn những sợi mây ấy, chiếc cầu này do những dây mây to nối kết lại với nhau. Nay đã bị chặt đứt hết bốn sợi dây mây, lại thêm hai người treo trên cầu, cho dù một đầu đã được hai vị cao thủ võ lâm dùng sức nắm chặt song cũng không thể chịu đựng được trọng lượng nặng như vậy.

Chiếc cầu bỗng rung mạnh, đứt liền đoạn ở giữa, hai đầu ở giữa rơi xuống khe vực sâu hoắm phía dưới.

Mấy trăm tên đại hán bên kia phá lên cười cuồng dại, hai chị em Thanh Hoa tay vẫn nắm chặt sợi dây mây cùng rơi xuống khe.

Hai người họ cơ trí minh mẫn, lúc sợi dây mây rơi xuống khe, họ nhanh như cắt buông tay ra, để giảm sức rơi, đoạn cũng nhanh như chớp lại nắm chặt lấy sợi dây mây bật ra do sức đàn hồi khi đụng phải vách đá.

Lúc này ba mươi vị võ lâm cao thủ Bạch đạo cũng đã đến nơi.

Huyền Linh và Giang Nam lão quái hợp sức vận công cùng với năm vị cao thủ lên trên nắm chặt sợi dây mây cố sức kéo lên hơn nửa khắc giờ. Cuối cùng hai người Thanh Hoa cũng leo lên được vách núi.

Đột nhiên, bên bờ bên kia cách bởi khe vực sâu, bỗng vang lên một tiếng thét lớn vang vang:

- Khoảng cách không xa lắm, mời chư vị lên núi nhìn xuống, tại Phù Đồ cổ trạch sắp có một lễ hội rất tưng bừng. Hoan nghênh các vị tham quan.

Tiếp theo là một tiếng "tù và" dài vang lên, sau đó, dậy lên những tiếng hoan hô la ó của những người ở nóc đỉnh bốn phía của quảng trường.

Bờ bên đây cách bờ bên kia nơi đang diễn ra "lễ hội" khoảng hơn năm mươi trượng, dù khinh công có tuyệt đỉnh đến mấy cũng không cách nào phi thân phóng qua được. Ba mươi sáu vị anh hùng bạch đạo, trong số đó có lão khát cái, Thanh Hoa, Nguyên Chân.

Họ chỉ đành ngược tầm mắt nhìn lên quảng trường bờ bên kia, bó tay cay đắng chứng kiến bi kịch tàn khốc đang được trình diễn.

Hai chị em Thanh Hoa trong lòng như bị ngàn vạn mũi kim đâm, khóc thét lạc cả giọng, những tiếng la ó, hoan hô bên bờ kia như hàng vạn mũi đao đâm vào tim họ

Ngoài hy vọng chờ một phép mầu huyền diệu có thể xảy ra, mọi tính toán, hy vọng giải thoát coi như đã bị dập tắt hoàn toàn.

- o O o -